

GYŐRI LÁSZLÓ

Szamárbőr

*Megnyúzták élve a szamarat
főtől a patáig.
A bőrét ujjongva letekerték.
Az irha leroskadt, de
még mocorog, még tekereg,
egyre hadonászik,
hogy kinevessék, hogy ki ne vessék.*

*Bögölyök zúgnak, a szamarat
ízeire marják.
Dideregve siratja a bőrét,
fut, átvágtat a rózsán.
Véresek a rózsatövek,
a hajdani szajhák,
aktot állnak, de vérben a tőkék.*

*Duzzad a trágyadombon a szag,
csupa bűz a pára,
vastagon ontja azt, amit onthat
a szárbőr, a zászlónk,
magasba szökne, de hasztalan
várunk a csodára.
Keshedt rongya egy várt lobogónak.*

*A szárbőr el-elbődül, de már
nem a régi hangon,
nem érzi, hogy mi szakad belőle.
A végső, lebukó hang
árja, egykedvű rettenet
szürkülete, alkony,
és nem tudja, merre van a bőre.*

*Keresi, keresi, keresi,
ide-oda futkos,
pőre, meztelen csontjai járnak,
csatangolnak a csánkok,
még nem tetem, állati dög,
de csúnya, de csúfos,
a kés pedig nyúzza violánkat.*

Maskara

*Álarc a vers, csupa maskara,
gyönyörű némbor, ingerlő, pedig
ma már testestül-lelkestül frigid,
aszott a ríme, vén a ritmusa.*

*Dehogyan azt mondja, amiket beszél
enyelegve, egyre csak közelít
a lényegeshez, a mély tövekig
egyetlen szava soha el nem ér.*

*Sír, jajveszékel, poshad, igazi
kín gyötri, lassú, végtére amíg
a jóban is csak ártalmat gyanút,
ki kéne – szépen – józanítani.*

*Máskor melegen elmosolyodik:
– De jó hogy látlak! – Olyan emberi,
olyan kedves és olyan szívbéli,
hogyan bevallod egyből a titkaid.*

*A vers incseleg, színlel, hazudik,
olyan a vers, amilyenek mi vagyunk:
mi forgatjuk ki egyre ugyanúgy
az igazság hazugságait.*

Semper idem

*Egyik részeg, a másik tántorog,
egy korpán hízik ólban a malac,
minden ugyanaz, minden ugyanott,
bármire nézek, egy és ugyanaz.*

*A disznóól, a hangversenyterem
hangja egyformán ugyanaz a hang.
Marad minden a szörnyű régiben,
a réginek már csak variánsa van.*

*Ha disznó visít kint az udvaron
leteperve, mert most szúrják nyakon,
ha fuvola kanyarog finoman,
vagy ha ágyon egy új gyerek fogan,*

*egy hangot hallok, egyet, ugyanazt,
kesergést hallok, sírást, jajpanaszt,
a fuvolából csak a jaj kanyarog,
azt hány ki a lyukas disznótorok.*

*Hát szúrjátok nyakon a fuvolát,
fújjátok meg a disznósággeket,
hátba egyszer majd új hangot okád
vért bugyogva a flóta és a segg.*

Ringanak a rózsák

*Dúr a vakond, már kész tatárjárás,
ami a kertünkben megesett.
Kíméletlen, pogány egy nép, ádáz,
láthatatlan, bujkáló barbár had.
Nyomában a kert már csupa seb.*

*Ami tegnap még sima tükör volt,
amelyen borvirág, rózsza, tűzliliom ringott,
és visszatetszett a pázsiton az ég,*

*mára túr, pörsenés, mérges kelevény.
A földben jó nedvek áramlottak eddig,
most mintha nyílhegy tört volna belé,
elgennyedt a kert.*

*Kitüremlik a föld,
a fű fölé nyújtják áhítatuk jelét.
Lásd, kik vagyunk, lásd, ezek,
hívő lelkek, űzött katakomba nép.*

És újra ringanak a rózsák.